

Tampere - Manchester

Kokemukseni hiippakuntien välisestä työvaihdosta

Nuorisotyönohjaaja Sanna Lehtisaari, Tuomiokirkkoseurakunta

Johdanto

Tampere ja Manchester ovat olleet ystävyshiippakuntia jo parikymmentä vuotta. Tampereen Seurakuntayhtymä on tehnyt erityisesti nuorisotyön saralla paljon yhteistyötä Manchesterin hiippakunnan kanssa. Vahvimpana perinteenä ovat olleet yhteiset leirit joille on Manchesterista tultu jo yli kymmenen vuoden ajan sekä Scargill housen rippikoulu, joka on Tampereella ollut rippikouluvaihtoehtona vuodesta 2012. Olen ollut mukana yhteistyössä vuodesta 2013 jolloin lähdin ensimmäistä kertaa pitämään englannin rippikoulua, sittemmin olen ollut Yorkshiressa riparilla jo yhteensä neljä kertaa.

Rippikoululeirien, sekä meidän nuorisotyömme ja isoskoulutuksen innostamana, päädyimme vuonna 2015, aloittamaan englannin riparin rinnalle yhteisen Isonen on The Road projektin. Jo kolmen vuoden ajan projekti on toiminut erinomaisen hyvin, luoden suomalaisille ja englantilaisille nuorilla mahdollisuuden kehittyä ja kasvaa niin ryhmänohjaajina, -jäseninä kuin ihmisinäkin. Yhteisten koulutusleirien sekä rippikoulun isosina tehtävän työn pohjalta olemme saaneet kehitettyä isosille uudenlaisia haasteita ja opetusta. Positiiviset kokemukset ovat nousseet sekä suomalaisilta että englantilaisilta nuorilta yhtäläillä.

Syksyllä 2015 Manchesterin hiippakunnan vastaava nuorisotyönohjaaja Susie Mapledoram vietti kolme kuukautta Tampereella, tutustuen ja osallistuen Tuomiokirkkoseurakunnan, kuin myös hiippakunnan muiden seurakuntien, nuorisotyöhön. Oma vaihtoni oli vastavierailu tälle, mahdollisuus päästä näkemään sisarkirkkomme toimintaa sisältäpäin ja tarkastella niitä yhteneväisyyksiä ja eroavaisuuksia joita kirkoissamme on. Vaihto toteutettiin Tampereen tuomiokirkkoseurakunnan, Tampereen hiippakunnan sekä Manchesterin hiippakunnan kesken.

Kokemukset

Pääasiallisesti työni Manchesterin hiippakunnassa jakautui kolmen osa-alueen kesken, paikallisseurakunnan nuorisotyöhön, matalankynnyksen vapaa-rahoitteiseen nuorisotyön projektiin, joka on toiminut Boltonin kaupungin pohjoisosassa jo vuosia, sekä pistemäisesti toteutettuihin koulutuksen tutustumisiin Englannin kirkon kouluissa. Tarkoitus oli tutustua ja perehtyä kirkon työhön mahdollisimman monipuolisesti ja kattavasti.

Työsuunnitelma (liitteenä) oli valmiina jo aloittaessani vaihdon maaliskuun 18. päivä ja olin ehtinyt sitä selailta ennen lähtöäni. Hafway-projektissa ja St Peter's seurakunnassa olin osana työtiimiä ja viikottaiset työtehtävät antoivat kattavaa kuvaa siitä miten ja millaisissa ympäristöissä työtä tehdään. Osallistuin niin kokouksiin, suunnittelemiseen kuin toimintaankin ja toimintaympäristöjen moninaisuus ei jäänyt vieraaksi. Vakituisten tehtävieni lisäksi vierailin myös Manchesterin etelälaidalla sijaitsevassa Wythenshaw:ssa missä olin mukana toteuttamassa pitkäperjantaina ristikulkuetta ja jumalanpalvelusta, sekä pääsiäisyön nuorten tapahtumaa.

Manchesterin hiippakunta oli vahvana taustavaikuttajana työssäni ja sen sisällöissä, mutta myös vapaa-aikani järjestelyissä. Kasvatuksen toimiston väki otti minut mukaan normaaliin työarkeen erityisine tapahtumineen ja heidän kanssaan pääsin myös vapaa-ajalla tutustumaan brittiläiseen kulttuuriin ja elämään yleensä.

Seurakuntatyö St Peter's Halliwell

Seurakunta jossa työskentelin, St Peter's Halliwell on hyvin evankelinen ja seurakuntalaiset vahvasti toiminnassa ja toiminnan järjestämisessä mukana. Työntekijäresurssit olivat hyvin erilaiset kuin mihin olen Suomessa tottunut, mikä myös edellyttää seurakuntalaisten vahvaa toimijuutta. Seurakunnassa työskentelee vakinaisesti kolme pappia, joista yksi on kirkkoherra ja toinen toimii päätoimisesti rehtorina isossa kirkon ylläpitämässä yläkoulussa. Lisäksi nuorisotyönohjaajan töitä tekee Sarah Saxon jonka työparina sain tehdä töitä, tittelinä Sarahilla on Youth minister ja hän on yksi Manchesterin hiippakunnan noin kymmenestä täyttä työaikaa tekevstä nuorisotyön-ohjaajasta. Erikoista mielestäni on se, ettei Sarahilla ole koulutusta nuorisotyöhön tai muita kirkollisia opintoja.

Seurakunnan toiminta tapahtuu neljällä kirkolla/seurakuntakodilla, joiden sijainti vaikuttaa työn luonteeseen ratkaisevasti. Halliwellin kaupunginosassa on sekä selkeästi varakkaampaa asutusta mutta myös syvää köyhyyttä, joten kirkot ovat mielestäni aika selkeästi profiloituneet. Alueeseen kuuluu Johnson Fold, joka on valtion tukema asutusalue (housing estate), jonka asukkaista valtaosa on vähävaraisia. Alueella on verrattain paljon ongelmia, asukkailla on työttömyyttä ja päihdeongelmia. Alueella tehtävä työ on selvästi diakonisempaa matalankynnyksen toimintaa, kuten Messy church perhetapahtumat kerran kuussa, joissa on tarjolla myös ruokaa. Osallistuin kansallisella tasolla yleisen Messy Church formaatin tapahtumiin kahdesti, ollen mukana askartelupöydän valvojana.

Työtehtäväni paikallisseurakunnassa oli osallistua säännölliseen lasten ja nuorten viikkotoimintaan, nuorteniltoihin kirkolla ja Johnson Fold -alueella, sekä kouluikäisten lasten kerhoiltaan kirkolla. Näissä kokoontumisissa olin paikalla apuna ja ohjatussa toiminnassa saatoin ohjata pienryhmää, mutta varsinaista työtä en tehnyt kuin hyvin vähän. Tai siltä minusta ainakin tuntui, 40 nuorta kohden oli parhaimmillaan kuusi vapaaehtoista ohjaajaa nuorisotyönohjaajan lisäksi. Illoissa oli aina selkeä suunnitelma miten toiminta etenee ja nuorille tarjottiin erilaisia toimintavaihtoehtoja, mutta koska he saivat itse päättää tekevätkö, he useimmiten eivät tehneet. 11 viikon aikana ohjasin nuortenillassa yhden askartelun ja yhden leipomisen, joihin nuoret saivat osallistua, mikäli halusivat. Järjestys ja ohjelma olivat hyvin pitkälle vapaaehtoisten käsissä ja vakiporukalla oli omat roolinsa. Pitkäjänteisempää ja keskittyneempää nuorten toimintaa järjestettiin erilaisissa pienryhmissä projektiluontoisesti, mutta niihin en päässyt tutustumaan.

Toukokuussa St Peter's piti leirin Walesissa, jolle osallistui suuri määrä seurakuntalaisia. Seurakunta toteuttaa Get away -viikonloppuja joka toinen vuosi ja ne tulevat joka kerta täyteen. Tällä kertaa mukana oli seurakunnan työntekijöiden lisäksi Boltonin piispa Mark Ashcroft joka vastasi lauantapäivän luennoista, minä olin mukana vastaamassa lasten ohjelmasta leirillä, Sarahin vastatessa nuorten ohjelmasta. Viikonloppu oli itselleni merkityksellisin kokemus seurakuntatyössä, pääsin ohjaamaan ja olemaan aktiivisesti mukana toiminnassa. Viikonlopun ansiosta tutustuin paremmin myös seurakunnan jäseniin ja erityisesti aktiivi vapaaehtoiisiin. Niin hyvin ja lämpimästi kuin minut St Peter'sissä otettiin vastaan, koin jatkuvasti olevani statistin roolissa, leiri onneksi paransi tilannetta ja loppua kohti kokemus muuttui.

HAFWAY

Hafway (Halliwell Action For Working Alongside Youth) on riippumaton nuorisotyön projekti Boltonin Halliwellin kaupunginosassa. HAFWAY:n toiminta perustuu kristilliseen etiikkaan ja moraaliin ja on sidoksissa niin alueen kirkkoihin kuin Manchesterin hiippakuntaankin, mutta sisältö ja aktiviteetit ovat hyvin yleismaailmallista matalankynnyksen yhteyttä uskontokunnasta riippumatta. Nuorisotyönohjaajat Moira Frew ja Esther Peggs ovat taustaltaan kirkon työntekijöitä ja sitä kautta kristillisyyttä värittää kaikkea tekemistä. Toiminnan taustana ja tarkoituksena on luoda nuorille mahdollisuuksia olla aktiivisia yhteisönsä jäseniä, löytäen oman potentiaalinsa ja tarkoituksensa tässä maailmassa. Rahoituksensa HAFWAY saa anomalla projektirahoja niin kirkolta kuin kaupungiltakin, sekä lahjoituksina.

HAFWAY:lla on ovet auki viitenä päivänä viikossa. Muutamien teemallisten kerhojen lisäksi nuorteniltoja on keskiviikkona, torstaina, perjantaina ja sunnuntaina sekä maanantaina sporttiklubi paikallisella urheiluhallilla. Erilaiset ryhmät keräävät väkeä laidasta laitaan, yhteensä toimintaan osallistuu yli 100 nuorta kuukaudessa. Perusjoukko nuoria osallistuu kaikkeen mahdolliseen tarjolla olevaan toimintaan pitkin viikkoa. Valtaosalla nuorista on tarve tulla nähdyksi ja kuulluksi omana itsenään ja täältä he ovat löytäneet yhteisön johon kuulua.

Olin mukana HAFWAY:n toiminnassa maanantaisin ja sunnuntaisin, vaihtelevasti myös torstaina ja perjantaina mahdollisuuksien mukaan. Maanantaina olin mukana paikallisella yläkoululla (Smithills school) ruokatunnilla pidettävässä 11 luokkalaisten kerhossa, iltapäivällä kamera-kerhossa ja illalla vielä sporttikerhossa. Sunnuntaisin oli viikon ainoa tapaaminen jossa oli hengellistä sisältöä, vapaan hengailun ja yhteisen aterian lisäksi. Toiminnan luonnetta omasta mielestäni määrittää vahvasti se että joka päivä on tarjolla ruokaa, kahtena päivänä viikossa ihan lämmin ateria. Nuorten lähtökohdat voivat olla hyvinkin vaikeat ja kuten nimikin jo kertoo, työtä pyritään tekemään nuorten lähtökohdista käsin.

Työtehtävistäni tämä oli ehdottomasti suosikkini. Osallistuin koko 11 viikon ajan HAFWAY:n toimintaan ja todella koin olevani osa tätä yhteisöä. Vastasin kolmen viikon ajan kamera-kerhon sisällöstä ja ohjauksesta, järjestin Suomi-illan aterioineen ja kävin nuorten kanssa teatterissa sekä retkillä. Näiden nuorten kanssa kävin keskusteluja ja tutustuin heihin enemmän kuin ihmisiin missään muissa työtehtävissäni. Moiran ja Estherin luoma yhteisö ja heidän suhtautumisensa nuoriin oli äärimmäisen kunnioitettavaa ja olen hyvin iloinen että sain kuulua tähän ”perheeseen”.

Koulutyö

Englannin kirkolla on 4700 koulua ympäri maata. CofE koulujen arvostus on vahvaa, kansalliset tarkastukset ovat tuottaneet jo vuosia hyviä tuloksia ja opetus on yleisesti ottaen tasa-puolista ja laadukasta, vaikka kouluja sijaitsee niin paremmilla kuin huonommillakin alueilla. Manchesterin hiippakunnan alueella on lähes 200 kirkon koulua, joiden toimintaa valvoo hiippakunnan asettama lautakunta jonka johtajana toimii Kasvatustyönjohtaja Maurice Smith.

Alun perin olin kaikista kiinnostunein näkemään millaisia kirkon koulut ovat ja miten kristillisyyttä näkyy kouluissa. Kirkon kouluissa on tyypillisesti School Chaplain eli ”koulupappi” joka toimii erilaisten aktiviteettien luojana ja mahdollistajana. Pääsin seuraamaan kolmen koulupapin arkea neljässä eri koulussa päivän ajan, kaksi heistä oli koulutukseltaan nuorisotyönohjaajia ja yksi oli metodisti pappi. Pääosin heidän työnsä koostuu viikoittaisten kerhojen tapaamisista, jumalanpalvelusten ja koulun hartaushetkien organisoimisesta, retkistä ja leireistä sekä valtaosin sielunhoidollisista keskusteluista niin koulun oppilaiden kuin henkilökunnankin kesken. Työ muotoutuu koulusta nousevien tarpeiden mukaan. Näistä kolmesta henkilöstä Steve Birkinshaw ja Andy Hunter olivat koululla joka päivä, Phoebe Moriarty vastasi kahdesta koulusta viikon aikana.

Kaikissa kouluissa pääsin osallistumaan erilaisiin tapaamisiin niin kristittyjen kuin luokka-asteidenkin kesken, sillä vaikka koulujen kristillisyyttä perustuu kristillisen etiikan mukaiseen laadukkaaseen opetukseen ja mahdollisuuteen olla osa kristillistä yhteisöä ei oppilaiden suinkaan tarvitse olla kristittyjä. Koulupappien erityinen tehtävä on muodostaa kristittyjä yhteisöjä koulun sisälle, joihin oppilaiden on helppo tulla mukaan. Brittiläinen koulujärjestelmä eroaa suomalaisesta melko paljon, joten yhden päivän aikana tapahtuva tutustuminen jäi melko pintapuoliseksi, mutta näissä tapaamisissa tunnelma oli rento ja toiminta vahvasti osallistujalähtöistä. Kerhot ja ryhmät kokosivat lapset ja nuoret omaan ryhmäänsä ja toiminta oli melko vakiintunutta koulusta riippumatta ja kävijät tuttuja.

Tutustuin kevään aikana koulujen toimintaan moneltakin eri kannalta. Näiden erillisten koulupäivieni lisäksi osallistuin pääsiäisen aikaan hartaushetkiin niin ala-, kuin yläkouluissakin sekä katsojana että pitäjänä. St’ Petersin väen kanssa olin pitämässä luokille pääsiäismatkaa, missä käytiin läpi erilaisten kanavien kautta pääsiäisen tapahtumia. Toukokuussa pääsin osallistumaan luomiskertomuksen läpi käyvään Creation experience koulutapahtumaan Boltonin toisella puolella. Nämä minulle tutut koulutyön osa-alueet olivat ihania ja luonnollisia, oli kiva olla mukana toteuttamassa jotain itselle niin tuttua vaikka kieli olikin englanti.

Pohdinta

Jälkikäteen ajateltuna keväässä oli paljon hyvää, monenlaisia oppimisen kokemuksia ja paljon ajatustyötä. Erilainen työympäristö ja seurakuntakulttuuri antoivat paljon ajattelemisen aihetta ja saivat arvioimaan meidänkin tilannettamme eri tavoin. Meillä on asiat kaikin puolin erittäin hyvin täällä Tampereella ja Suomessa. Kirkon taloudellinen tilanne on erittäin hyvä ja työntekijäresurssit ovat riittävät. Vaikka vapaaehtoistyön vahvistaminen on meilläkin tavoite ja tarkoituksenmukaista olen onnellinen, että meillä on ammattilaisina mahdollisuus toteuttaa nuorisotyötä juurikin ammattimaisena, suunnitelmallisena ja pitkän tähtäimen tavoitteilla. Kysymys on tottakai siitä mihin on tottunut, mutta monesti koin St' Petersin nuorisotyössä turhautumista siitä ettei kenelläkään tuntunut olevan kokonaisuus hallussa, edes yhden illan osalta saati sitten isommalla aikavälillä.

Opin kuitenkin pohtimaan omaa työtäni hieman erilaiselta pohjalta tutustuessani siihen todellisuuteen, jossa nuorisotyötä briteissä tehdään. Nuorten maailma on erilainen, koulumaailma on erilainen ja lähtökohdat elämään voivat olla hyvin erilaiset riippuen perheen tulotasosta. Monesti meidän nuorisotyöhömmä hakeutuvat suhteellisen tavalliset nuoret, vaikka taustat voivat ollakin erilaisia. Matalankynnyksen toimintaa ja erityisesti reuna-alueilla tehtävää etsivää nuorisotyötä tullaan varmasti tekemään tulevaisuudessa enemmän, mikäli haluamme tarttua väliinpuotoajiin ja syrjäytymisvaarassa oleviin. Meillä on kuitenkin pitkä matka siihen eriarvoistuneeseen yhteiskuntaan, jonka koin ja näin Boltonissa. Pahoinvointi ja köyhyys olivat todellisuutta, samoin kuin siitä kumpuava häiriökäyttäytyminen.

Esimerkiksi työskentely Johnson Fold nuorteniloissa oli minulle suorastaan järkyttävä kokemus vaikka minulle oli kerrottu, että se tulisi olemaan erilaista kuin kirkolla. En ole koskaan aiemmin työssäni pelännyt, mutta Johnson Foldin illoissa olin äärimmäisen hermostunut koska nuorten käytös oli välillä räjähdysheikkää ja aggressiivistakin. Minulle oli etukäteen kerrottu että osa työntekijöistä on ikään kuin ”poliisina” vahtien että mitään tavaroita ei lähde nuorten mukaan, tai paikkoja ei hajoteta. Kahden perjantai-illan jälkeen esitin toiveen, ettei minun enää tarvitse viimeiseen nuorten iltaani, kun minua oli heitelty mehupurkeilla eikä minun sanomisillani ollut mitään vaikutusta vaikka koitinkin ohjeistaa nuoria. Koin paikallaoloni vain kiusalliseksi. Toinen kova ja hämmentävä kokemus on nähdä kodittomia kaduilla. Se on yllättänyt minut joka kerta matkustaessani Manchesteriin, enkä koko kevään ajanakaan päässyt yli siitä miten järkyttynyt olin kodittomien määrästä.

Anglikaanisen kirkon ja kristillisen uskon asema yhteiskunnassa oli mielestäni kiinnostava. Monikulttuurinen ja -uskontoinen saarivaltio oli tavallaan hyvin maallistunut mutta toisaalta yksittäisten ihmisten usko ja uskonnonharjoittaminen on vahvaa. Suomalainen tapakristillisyyden ajatus puuttuu mielestäni englantilaisesta kulttuurista. Kirkkoa ja sen järjestelmää arvostetaan, tokikin ihmiset joiden kanssa itse vietin aikaani olivat sisäpiiriläisiä. Osallisuus ja erilainen järjestelmä vastuunkantajineen tekivät minuun vaikutuksen, vaikka en itse osaisi kuvitella samanlaista järjestelmää suomeen. Kaikki oli jotenkin kovin erilaista. Itse pohdin, että työntekijäresurssien vähyyks ja toiminnan keskittyminen jumalanpalvelus- ja hartauselämän ohella lähinnä ruoka-avun jakamiseen pitää kirkon näkyvänä toimijana sen kulttuurihistoriallisesti merkittävällä paikalla, mutta huonossa kunnossa olevat kirkot tulevat aiheuttamaan tulevaisuudessa isoja ongelmia.

Kulttuurierot olivat kokonaisuudessaan isompia kuin olin kuvitellut. Ruoka, tavat ja käytöstavat yllättivät oikeastaan koko kevään ajan. Jatkuva kohteliaisuus oli sekä hienoa että uuvuttavaa. Lähimmille tuttaville saattoi sanoa, että ”se, että olen hiljaa ja syön tarkoittaa että ruoka on mielestäni hyvää”. Koin itseni toisinaan hyvinkin suomalaiseksi, kaipasin luontoa, rauhaa ja hiljaisuutta. Onneksi ihmiset olivat hyvin kiinnostuneita suomalaisuudesta ja sillä sai jopa erityistä huomiota ja positiivisia reaktioita, oli kyse sitten koulun opettajainhuoneesta tai vaikkapa paikallisesta pubista. Työn kannalta oli paljon eroja, nuorisotyötä määrittävät äärimmäisen tiukat säännöt siitä miten ollaan ja kuinka toimitaan. Safeguarding on äärimmäisen vakava asia ja monet meille täysin arkipäiväiset toimintatavat ovat englannin kirkon säännösten mukaan aivan järkyttäviä ja monesti toki täysin kulttuurisidonnaisia (kuten sauna).

Työkulttuuri etenkin kirkon työntekijöillä oli äärimmäisen sitoutunut, enemmänkin elämäntapa kuin työ, sillä tuntui olevan vaikea erottaa milloin on vapaa-ajalla ja milloin töissä. Vaikka olen itse taistellut urani aikana työnrajaamisen kanssa koin, että työtovereillani oli äärimmäisen epäedulliset työajat, mitään ei laskettu eikä vapaapäiviä valvottu. Työ on ympärillä koko ajan ja jos haluat siitä eroon, on joko pysyttävä neljän seinän sisällä tai lähdeävä kauemmas. Tokikin kaikki työtoverini olivat omissa seurakunnissaan vastuutehtävissä tai muuten aktiivisia, näin myös työ oli tavallaan osa omaa uskoa, niin hyvässä kuin pahassa.

Yksittäinen suurin oppimiskokemus oli kuitenkin retki omaan itseeni. Se miten pärjään ja toimin aivan vieraassa ympäristössä, ilman omia ihmisiä ja omia rutiineitani. Koin monelta osin jääväni hyvin yksin. Isoin syy yksinäisyyteen oli varmasti äärimmäisen epäedulliset työajat, eli viisi iltaa viikossa rajoittivat sitä, että olisi voinut olla sosiaalista elämää. Valtaosa tutuista joita minulla etukäteen Manchesterin alueella oli, työskenteli päivisin, jolloin he eivät voineet olla seurani silloin kun olisin seuraa tarvinnut. Minulla kävi onneksi paljon vieraita kotoa, niin perhettä kuin ystäviäkin ja posti kulki kovaa vauhtia. Pitää mennä kauas että voi nähdä lähelle.

Blogi Tampereen seurakuntien nettisivuilla

Sanamme maailmalla

Tuomiokirkkoseurakunnan nuorisotyönohjaaja Sanna (englantilaisittain lausuttuna Sana) loikkaa työvaihtoon Manchesteriin ja tutustuu nuorisotyöhön ystävyyshiippakunnan ytimessä!

20.2.2017 10.49

Matkaan lähden!

Leikkisästi nimetty Manse-Manse -työryhmä valitsi minut osallistumaan hiippakunnalliseen työvaihtoon Tampereen ja Manchesterin välillä. Kaikista maailman ihmisistä juuri minut! Tavallisen nuorisotyönohjaajan, paljasjalkaisen tamperelaisen joka tykkää salmiakista, saunasta ja sarkasmista! Saas nähdä mitä tästä tulee?

Viimeisen vuoden ajan olen tiennyt lähteväni Manchesteriin. Asiaa on valmisteltu ja siitä on puhuttu, viikkojen ajan on lähtövalmisteluja tehty ahkerasti niin töissä kuin kotonakin. Silti ja ehkä siitä syystä, nyt jännittää! Huomenna lähtöhetki viimein koittaa ja seuraavat 11 viikkoa tulen elämään ihan toisenlaista elämää, eläen toisessa maassa ja tehden töitä eri ihmisten kanssa kuin yleensä.

Mielessä risteilevät ajatukset ja tunteet epäuskosta jännitykseen ja kauhusta riemuun! Äärimmäisen kiitollisin mielin ja innoissani olen lähtemässä tähän seikkailuun!

Tervetuloa matkalle mukaan :)

22.3.2017 10.24

Manchester calling

Uskomatonta mutta totta, täällähän sataa!

Vaikka olen jo koulussa aikanaan oppinut, että Briteissä on varsin kosteaa, olen aiemmilla matkoillani pohjoisenglantiin saanut nauttia varsin poutaisesta säästä. Onneksi sain pikkuveljeltäni läksiäislahjaksi sateenvarjon, se on tullut tarpeeseen!

Pelkästään sateen ihmettelemiseen ei ole onneksi tarvinnut tyytyä. Ensimmäisten parin päivän aikana on tullut tavattua kymmenittäin ihmisiä ja tutustuttua paikkoihin. Väillä on tuntunut siltä, että tietoa ja nimiä tulee niin paljon että omankin nimen muistaminen alkaa vaikeutua. Onneksi tässä on hyvin aikaa vielä opetella asioita, onhan takana vasta kaksi varsinaista työpäivää. Ja onneksi ihmiset eivät muista minunkaan nimeäni!

Tulevien viikkojen aikana tulen pääasiallisesti työskentelemään Boltonin kaupungin pohjoisosassa St. Peterin seurakunnan nuorisotyöntekijän Sarahin kanssa, sekä HAFWAY nuorisoprojektin parissa, jota vetävät nuorisotyönohjaajat Moira ja Esther. Työmatka on varsin lyhyt, minulla on oma ihana asunto kävelymatkan päässä molempiin paikkoihin. Bolton on yli 200 000 asukkaan

kaupunki Manchesterin pohjoispuolella, matkaa hiippakunnan keskukseen on parikymmentä kilometriä.

Tähän mennessä olen ollut päivän HAFWAY:ssa ja toisen päivän istunut kokouksissa. Tutustumista riittää ja matka on vasta alussa, mutta tiivistettynä kolmeen huomioon:

1. Vaikka kevät on täällä pidemmällä, ilma on silti hyytävä. Kosteaa kylmyys tunkee luihin ja ytimiin.

2. Ihmiset ovat todella ihania ja vieraanvaraisia! Minut on otettu lämmöllä vastaan kaikkialla. Onneksi tajusin tuoda kilokaupalla Fazerin sinistä mukanani, niin voin jotenkin osoittaa kiitollisuuteni!

3. Nuoret ovat nuoria kaikkialla! Samat ilonaiheet, samanlaiset murheet, samanlainen tarve tulla kuulluksi ja nähdyksi. (P.S. opin taikatempun nuorten peli-illassa)

11.4.2017 10.53

Kolme viikkoa takana!

Aika on kulunut sekä nopeasti että välillä madellen. Koti-ikävä ja kulttuurishokin iskut tulevat varsin omituisissa paikoissa, yhtälailla töissä kuin vapaallakin. Elo tuntuu hetkittäin tutulta ja välillä niin oudolta, ettei sitä oikein osaa mitään. Mutta sitähän tämä on, opettelua ja tutustumista paitsi työhön, mutta myös elämään ja omaan itseän.

Viimeiset pari viikkoa ovat olleet yhä edelleen tutustumista ja totuttelua vakituisempiin työtehtäviini. Kuten jo kerroin, pääasiallisesti minut on sijoitettu paikalliseen seurakuntaan (St. Peter's Parish), sekä nuorisotyönprojektiin Boltonin kaupunkiin Manchesterin pohjoispuolella. Työtehtävät ovat keskenään samankaltaisia nuorteniltoja, mutta silti työn luonteen muutos on hämmentävä. Halliwellin kaupunginosassa on monenlaista asutusta, on hulppeita taloja ja isoja autoja, mutta myös paljon köyhyyttä ja vaikeuksia.

Hafway-projekti tekee matalankynnyksen etsivää työtä sellaisten nuorten parissa, joilla ei ole sidettä kirkkoon. Hafwayn nuorisotyönohjaajien Moiran ja Estherin tarkoituksena on antaa nuorille turvallinen paikka olla ja viettää aikaa, mahdollisuus tulla kuulluksi ja nähdyksi sekä sitoa heitä omaan yhteisöön ja myös vaikuttaa siihen. Toimintaa järjestetään neljänä päivänä viikossa ja vakiporukkaan kuuluvat nuoret ovat paikalla kaikissa kokoontumisissa.

Minä olen Hafway:ssa sunnuntai-iltaisina ja maanantain iltapäivän valokuvaus kerhossa sekä peli-illassa. Maanantaisin myös käymme pitämässä paikallisessa yläkoulussa lounas-tauolla "kerhoa" 11-luokkalaisille, jolloin syödään yhdessä eväitä ja jutellaan sekä pelaillaan. Hafwayn nuoriin on ollut helppo tutustua, he lähettivät minulle esittelyvideon jo ennen tuloani ja ovat ottaneet minut lämmöllä vastaan! (Ihanat Moi ja Moi Moi huudahdukset lämmittävät sydäntä ihan todella!)

Kirkolla tapahtuva toiminta on enimmäkseen paremmin toimeentulevien lasten ja nuorten hengailua. Olen ollut vasta kolmessa erilaisessa illassa, kouluikäisten "Ignite" iltakerhossa, Tread

nimisessä nuortenillassa ja Johnson Fold nuortenillassa seurakuntatalolla, joista viimeistä järjestetään seurakunnan köyhemmällä, valtion tukeman asuntoalueen keskellä. Sisällöllisesti ohjelma näissä riippuu hyvin paljon vetäjistä. St Peterin seurakunnan nuorisotyönohjaaja Sarahin lisäksi nuorisotyötä tekee iso joukko vapaaehtoisia, joten ohjaustakin on monenlaista. Isoimpiin oppimisen kokemuksiin tässä vaiheessa on lukeutunut se miten eritavalla nuorisotyötä täällä tehdään ja miten paljon vapaaehtoiset aikuiset ottavat vastuuta.

Viikko sitten sain myös ensimmäiset vieraani kotoa, kun vietimme Isonen on the Road projektin Englannin leiriä upeissa maisemissa järvisseudulla ja kesän Englannin rippikoulun isos- ja vetäjäporukka kokoontui yhteen tutustumisen, suunnittelun ja valmistelun merkeissä. Oli mukava nähdä "omia" nuoria ja jutella työparini Jarin kanssa ihan rauhassa kuulumisia. Kolmatta vuotta järjestettävään projektiin kuuluu olennaisesti leirimatkat, suomalaiset vierailevat Englannissa huhtikuussa ja vuoden kulkua reflektoidaan lokakuun lopussa Suomessa, jolloin englantilaiset vieraamme saavat tutustua kylmään pohjolaan parhaimmillaan. Olen saanut olla projektissa mukana kolme vuotta ja joka kerta ensimmäisen yhteisen viikonlopun jälkeen olemme hämmästellleet sitä nopeasti syntyvää ryhmähenkeä ja yhteenkuuluvuuden tunnetta joka meidät sitoo toisiimme. Projektin vetäminen on ehdottomasti yksi lempityötehtävistäni!

Hyvin siis menee, mutta menköön! Pääsiäisen lähestyessä töitä on vähemmän kun viikkotoiminta on hiljentynyt, mutta vapaa-ajan ohjelmaa on enemmän, niistä kokemuksia myöhemmin. Lopuksi vielä "perinteiset" kolme kommenttia:

1. Sairastaminen muuttuu entistä ikävämmäksi kun omaan kotiin ja äitiin on melkein 2000km välimatkaa.
2. Sohvaperunat, parasta mitä TV:stä tulee kielestä viis.
3. Sisällä on aina kylmä, oli ulkona kuinka lämmin tahansa.

27.3.2017 11.17

Palatseja ja puhetta turvallisuudesta!

Ensimmäinen viikko englannissa on takana ja millainen viikko se olikaan! Alkupäivien hämmennyksen jälkeen alkoi totuttelu kiireiseen arkeen, liikenneuhkiin ja täysin erilaiseen toimintakulttuuriin.

Olen saanut huomata miten erilaista nuorisotyö on briteissä, verrattuna omaan työhöni. Vaikka aiemmin kirjoitinkin, että nuoret ovat samanlaisia, työhön liittyy paljon sellaista mitä harvemmin on itse tullut mietittyä. Olen tutustunut englannin kirkon sisäisiin turvallisuusohjeisiin ja lasten ja nuorten suojeluun liittyviin ohjeistuksiin tehdessäni rippikoulu yhteistyötä jo vuosien ajan. Olin kuitenkin jotenkin kuin puulla päähän lyöty, kun olin seuraamassa Safeguarding koulutusta johon osallistui seurakunnissa lapsi- ja nuorisotyötä tekeviä työntekijöitä ja vapaaehtoisia. Koulutuksessa puhuttiin paitsi lastensuojeluilmoitusten tekemisestä ja siitä miten voidaan huomata ja tunnistaa

tilanteita kun ilmoitus on tarpeen tehdä, mutta myös siitä millaista työntekijöiden ja nuorten kanssakäymisen täytyy olla, jottei synny tilannetta jonka joku voisi ymmärtää väärin. Kun tilaisuudessa keskusteltiin siitä miten lapsia ja nuoria voi lähestyä, koskettaa tai halata ja voiko heidän kanssaan olla kahden suljetun oven takana ilman todistajaa aloin miettiä omaa työtäni ja työntekemistäni.

Ei ole ollenkaan tavatonta, että kerholaiset tai lapset leirillä halaavat minua, leirillä usein jopa joku tulee syliin istumaan. Puhumattakaan koti-ikävä tilanteista jolloin sitä joutuu tuntikaupalla joskus silittämään lapsia uneen. Olen jutellut nuorten kanssa kylkikyljessä suljettujen ovien takana kun heillä on ollut huolia, olen vienyt isoseni kotiin kun olemme myöhään illalla lopettaneet isospalaverin. Olen tehnyt kaikkea sitä mitä täällä varoitellaan tekemästä. Puhumattakaan siitä, että minun huoneessani leirillä on nukkunut lapsi (ja myös isonen kerran), joka ei pystynyt nukkumaan muualla. Koskaan, ikinä, milloinkaan ei ole tullut mieleeni että joku voisi syyttää minua jostain, että näiden asioiden takia voisin menettää työpaikkani.

En pidä itseäni naivina ihmisenä, mutta ajatustasoni on tässä asiassa ehkä hieman lapsellisella tolalla. Tosin ystäväni ja kollegani Susie, joka koulutusta piti, sanoi että koko porukka olisi pyörtnyt järkytyksestä jos heille olisi kertonut, että me viemme leiriläisemme saunaan, ihan perinteisesti ilkosiltaan. Mutta tässä juuri on meidän eromme, me toimimme omasta kulttuuristamme nousevista luonnollisista lähtökohdista. Henkilökohtaisena haasteenani on toimia minulle luontaisella tavalla tässä kulttuurissa, tehden nuorisotyötä täysillä, vaikka päässä pyörivät jatkuvasti varoitukset Älä, älä, älä!!

Uuden oppimisen ohella tuli ensimmäisellä viikolla tehtyä paljon muutakin ja etenkin nähtyä paljon muutakin. Sain viettää viikonlopun eteläisessä englannissa, vierailen Windsorissa ja Brightonissa. Vanhalle kuninkaallisfanille linnan pihalla tallustelu, perinteikäs vahdinvaihto ja Etonin college olivat upeita kokemuksia, etenkin kun huomasimme lipun olevan salossa ja kuulimme kuningatar Elisabethin tulleen samana aamuna Windsoriin! Lauantaina Brightonissa paistoi aurinko, meri kimmelsi ja porukkaa oli kuin pipoa. Sain tuhlata rahojani ja kuvata maisemia kuin mielipuolinen erittäin kesäisissä tunnelmissa.

Roadtrip etelään oli Susien idea, hän on minun yhteyshenkilöni ja "esimieheni" täällä ollessa. (Susie Mapledoram on ollut tärkeä henkilö Tampereen ja Manchesterin hiippakuntien välisessä ystävydessä ja yhteistyössä jo vuosia.) Olen saanut tehdä yhdessä Susien kanssa jo monta rippileiriä niin englannissa kuin suomessakin ja meistä on vuosien aikana tullut hyvät ystävät. Työvaihtoon lähteminen tuntui alusta lähtien helpolta ja hyvältä, kun tiesi että täällä on ihmisiä jotka pitävät huolen ja tukevat kun koti-ikävä iskee. Ja hyvä on ollut olla! Menneen viikonlopun parasta antia oli viettää aikaa Susien perheen kanssa, kun pääsin osallistumaan 8-vuotis synttäreille ja juhlimaan myös täällä eilen ollutta äitienpäivää!

Vuodatuksen päätteeksi, koko hommeli voidaan oikeastaan sinetöidä kolmeen huomioon:

1. Jestas mikä liikenne täällä on! Kyllä on huimaa nähdä ruuhka viisikaistaisella moottoritieellä kun mikään kaista ei oikein liiku.
2. Eteläisen ja pohjoisenglannin välillä on monia eroja, paitsi puhetavassa ja murteessa mutta myös varallisuudessa. Varallisuus keskittyy yllättäen etelään ja Lontooseen.
3. Fish'n chipsit syötyään kannattaa ottaa Rennie! Ei siitä sen enempiä.

26.4.2017 12.38

Hello love!

Viimeisen parin viikon ajan olen tutustunut peribrittiläiseen sielunmaisemaan niin teatterin, jalkapallon, ruoan kuin ulkoilunkin kautta. Yhä edelleen hätkähdän miten niin samat asiat voivatkin tuntua niin erilaisilta. Onneksi yksi on mikä on kotoisaa: huhtikuun kelit, aamulla voi olla ihan kesä ja illalla talvi!

Minulla on käytännössä aina kylmä, ainakin sisätiloissa! Mutta paikallisillekin oikeanlainen pukeutuminen on haaste, sillä huhtikuu on käytännössä kesää ja jos vaan aurinko paistaa osa porukasta kulkee T-paidoissa ja shortseissa, kun taas toisilla on toppatakit. Yllättävissä raekuuroissa kerrospukeutajat katsovat kesäisiä tovereitaan huvittuneen säälivästi. Jännityksellä odotan millaiseksi pukeutuminen ja sää muuttuvat kun kevät tästä vielä etenee!

Nyt kun reissun puoliväli on ohitettu tietynlaista rutiinia alkaa löytyä ja kaikista ylpein olen julkisten liikennevälineiden käytön sujumisesta (parhaimmillaan bussilla asemalle, junalla Manchesterin halki ja lopulta ratikalla kohteeseen). Tässä on apuna kyllä ollut alkuun ihmisten ystävällisyys ja auttamisen halu, pelkästään lippuautomaatin katsominen hukuttaa pohjoisenglantilaiseen ystävällisyyteen, hyvä etteivät osta lippua minulle. Ihmiset ovat kaikkialla olleet äärimmäisen hyväntahtoisia ja kohteliaita, pikkuhiljaa se että kaupan kassa, bussikuski tai kadulla minuun törmäävä ihminen kutsuvat minua rakkaaksi (love) alkaa tuntua normaalilta.

Uusien ihmisten tapaaminen on edelleen jokapäiväistä, vaikka oma sosiaalinen piiri alkaakin olla vakiintunut. Edellisessä kirjoituksessa lupasin kertoa enemmän siitä, mitä olen päässyt tekemään työn ohella ja uudet ja vanhat tuttavuudet ovat vahvasti mukana myös vapaa-ajan ohjelmassa. On pakko myöntää, että olen ollut koti-ikäväinen ja yksinäinenkin kun työhella ei alkuun tuntunut olevan mitään. Mutta toisinaan tekemistä on kovastikin. Moira ja Esther ottivat minut mukaan nuorten teatteriretkelle katsomaan Boltonilaisen näytelmäkirjailijan Spring and Port wine näytelmää naapurikaupunkiin. Esitys oli erittäin hyvä ja meillä oli hauska reissu, parhaita hetkiä oli kun vieressäni istuva nuorimies Deen "kuiskasi" että esityksen tytär taitaa olla raskaana, niin että se kuului varmasti lavallekin. Tämän kulttuurielämyksen lisäksi työkaverini Sarah vei minut elokuviin katsomaan viimeinkin Kaunotarta ja hirviötä, joka on ollut suosikkipiirrettyni lapsesta asti.

Ja se jalkapallo! Pääsin nauttimaan vanhojen tuttujeni Mauricen ja Allisonin seurasta kun he veivät minut katsomaan mestaruussarjan ottelua Wigan vs. Barnsley. Maurice, joka on hiippakunnan nuorisotyönjohtaja, on jalkapallomies henkeen ja vereen. Joukkueemme (huom. meidän juokkueemme :D) Wigan on ollut tällä kaudella pistepörssin häntäpäässä, mutta peli oli superjännittävä. Toisella puoliajalla 2-0 asemista noustiin hattutempun kautta voittoon! Sitä metelin määrää stadionilla on aika vaikea kuvailla.

Tietysti töitäkin on tullut tehtyä. On ollut koulukirkkoa ja nuorteniltaa, Messy Church perhetapahtumaa ja videohaastattelua. Pääsiäisen pyhät vietin Wythenshawe nimisessä kaupungissa Manchesterin eteläpuolella osallistuen jumalanpalveluksiin, kantaen ristiä Walk of Witness -kävelyllä ja heräten pääsiäisaamuna viideltä katsomaan nuorten kanssa auringonnousua

yökyläilyämme kirkossa. On ollut mukavaa nähdä uusia asioita ja toimintatapoja, mutta kaikista palkitsevinta on tietysti itse tekeminen. Ohjaaminen, opettaminen ja jopa saarnaaminen on ollut hienoa mutta haastavaa, etenkin kun välillä tuntuu ettei osaa enää puhua mitään kieltä kunnolla.

Viime viikolla pääsin kuitenkin puhumaan suomea kunnolla, kun perheeni tuli kylään! Oli ihanaa viettää rakkaiden kanssa aikaa ja tutustuttaa heitä tähän elämään mitä elän täällä. Onneksi saan jatkaa samaa kun loppuviikosta joukko ystäviäni tulee muutamaksi päiväksi ilahduttamaan minua läsnäolollaan. Kaikista täällä näkemästäni ja kokemastani opettavaisista ja hienoista asioista tiedän jo nyt tärkeimmän. Kun katsoo omaa elämää vähän kauempaa on helppo todeta mikä on tärkeää. Ihmiset. Mun ihmiset.

1. Haggis on hyvää! (eikä se enää nykyään ole välttämättä tungettuna vatsalaukkuun)

2. Kuninkaalliset on joka päivä lehdissä/uutisissa jotenkin

3. Boltonin aksentista ei vaan saa selvää! Ei vielä.

15.5.2017 13.22

"It's always teatime!" ja muita stereotyyppioita

Jos minulta olisi etukäteen kysytty mikä tekee briteistä brittejä, vastaukseni oli ollut varmasti: kuningatar, tee, jalkapallo ja omituiset ruokailutavat. Ja voi kuinka oikeassa olisinkaan ollut!

Kuningatar on kaikkia kansalaisia yhdistävä elementti, hänestä puhutaan päivittäin niin mediassa kuin yleisissä keskusteluissakin, kaikilla on joku mielipide monarkiasta tai Elisabethista itsestään ja melkein joka toinen tapaamistani ihmisistä on tavannut kuningattaren! Ei ole mikään ihme, että kuningatar on suuresti kansalaistensa arvostama, hänhän on jatkuvasti tapaamassa väkeä. Onneksi minä olen hyvin onnellinen ihan vaan tavatessani ihmisiä jotka ovat tavanneet kuningattaren. Se riittää. Vielä.

Jalkapallosta olen kertonut aiemminkin, mutta viime viikolla kun Manchester United pelasi espanjalaista Celta Vigoa vastaan, JALKAPALLO oli todellakin päivän puheenaihe. Espanjalaiset fanit olivat valloittaneet keskustan, jokainen publi oli täynnä väkeä ja kannatuslaulut kaikuivat jo aikaisin iltapäivällä. Onneksi, näin hiippakunnan kasvatuksentoimiston naiset totesivat, pääkatu Deansgatea ei tällä kertaa suljettu jotta fanit voivat marssia sitä pitkin Old Traffordille. Itse en seurannut peliä, vaikka etukäteen tunnelmasta nautinkin. Sen sijaan me osallistuimme Manchesterin Katedraalin varainkeruu tietovisaan! Yhdessä lauseessakin on niin paljon outoja juttuja, joten pieni selitys lienee paikallaan... Täällä kirkon taloudellinen tilanne on paljon heikompi kuin meillä Suomessa, näin ollen kirkkojen ylläpitoon kerätään usein yksityisiä varoja. Tässä tarkoituksessa katedraalilla järjestettiin Cathedral Quiz tietovisa, johon me osallistuimme kuuden

hengen joukkueellamme. Illan aikana saatiin ruokaa, pidettiin visan lisäksi arpajaiset jonka palkinnot olivat lahjoituksia ympäristön liikkeiltä ja samalla katedraali keräsi yli 2000 puntaa. Täällä kirkkoissa järjestetään muutakin kuin hengellisiä tilaisuuksia, nimenomaan vuokratulojen takia ja niinpä katedraalissakin, joka on iso tila on pidetty kaikkea muotinäytöksistä viskinmaisteluihin.

Eräs blogin lukija (terveisiä) lähetti kysymyksen, voisinko kertoa ruoasta! Toki. Mutta siitä saattaa mennä ruokahalu. Ei vaan, ruoka on hyvää ja sitä on aina riittävästi eli liikaa. Siihen on myös kahdeksan viikon aikana tottunut suhteellisen hyvin. Eli enää en kaipaile salaattia tai tuoreita vihanneksia, vaan höyrytettyt/paistettut/keitetyt herneet, porkkanat ja kukkakaalit ovat normaali lisuke. Ruoka on hyvin raskasta ja ruokailuajat ovat päinvastaiset siihen mitä meille suomessa toivotetaan. On täysin normaalia pärjällä koko päivä aamupalalla ja kevyellä lounaalla ja illalla vetää niin paljon, että aamullakin on vielä aivan turvoksissa. Etenkin täällä pohjoisessa syödään hyvin raskaasti ja paljon hiilihydraatteja. Toinen syömiseen liittyvä jännittävä yksityiskohta on erilaisten kastikkeiden ja ketsupin käyttö lähes kaiken kanssa.

Ja sitten lempiaiheeni eli tee. Aina on hyvä aika juoda teetä! Aina on myös aikaa juoda teetä! Itse pidän teestä ja ennen nuorisotyönohjaajan töitä en juonut ikinä kahvia (leirityö vaatii kofeiinia), joten sovin tähän porukkaan hyvin. Menee minne tahansa tai kenelle tahansa ensimmäisenä tarjotaan teetä! Se on ihanaa. Teestä tulee lämmin ja rauhallinen olo kun ei voi sinkoilla kuuman kupin kanssa, lisäksi kupin pitäminen kädessä tuo turvallisuuden tunteen kun on jotain mihin keskittyä! Jos jotain näistä tavoista haluan omaksua, niin ainakin teen merkityksen päiväjärjestyksessä.

Aika hiljaista on ollut tämä blogin eteneminen, on niin paljon tekemistä välillä. Nyt kun loppu lähestyy koitan vielä laittaa ylös oppimaani ja kokemaani ihan koko kevään osalta. Mutta ennen sitä:

1. Tällä maalla on monet kasvot, niin ihmisten kuin maantieteenkin kannalta. Niin monenlaista nähtävää, niin erilainen maisema pohjoisessa ja etelässä.

2. Euroviisut, mikä ihana koko eurooppaa yhdistävä ilonpäivä! P.S. on ihan ok käyttää mielikuvitusta kun yrittää tarjota eurooppalaisia herkkuja kaikista maista. Nimimerkillä Malta-eesers

3. Tulen niin kaipaamaan Morrison's ruokakauppani superedullisia leikkokukkia, on ihanaa ostaa kotiin kukkia kun se suomessa on niin harvinaista herkkua.

26.5.2017 11.59

Bees keep buzzing!

Tervehdys täältä syvästi järkyttyneestä Manchesterista.

On ollut hämmentävää ja pelottavaa olla niin lähellä, vaikka itse tapahtumapaikalle onkin Boltonista matkaa 12 mailia. On vaikea käsittää, että aurinkoisena maanantai aamupäivänä itse odottelin junaa Victorian asemalla.

Manchester on kuitenkin päättänyt hyvän voittavan pahan. Tunnelma täällä on ollut yhtä aikaa sekä murheellinen että itsepäisen toimielias. (Otsikko viittaa Manchesterin tunnukseen mehiläiseen, työläiseen joka raataa pesänsä parhaaksi). Periaate, että elämä jatkuu koska sen on jatkettava tapahtui mitä tahansa, on ollut nähtävissä niin koulussa kuin nuortenilloissakin. Osalla nuorista on ollut tarve saada keskustella, vaikka tuttuja ei olisikaan konsertissa ollut, mutta moni nuori tuntee jonkun, edes tutuntutun joka oli paikalla. Eriyisen hirveän iskusta tekee se, että se oli suunnattu lapsia ja nuoria vastaan. Olen joutunut painimaan oman ammattitaitoni ja tunteideni kanssa paljon tällä viikolla.

Kiristynyt turvallisuuspolitiikka näkyy kaikkialla, poliisit partioivat rynnäkkökivääreineen myös pienemmissä kaupungeissa. Osa Manchesterin keskustasta on edelleen suljettuna ja vähän joka päivä tulee uutisia uusista pommiuhkista ja vääristä hälytyksistä. Kun kuningatar vieraili Manchesterin lastensairaалassa tapaamassa loukkaantuneita, jo etukäteen helikoptereiden määrä taivaalla antoi ymmärtää että jotain erikoista tapahtuu. Tänään suuntaan ensimmäistä kertaa keskustaan ja pakko myöntää, että se tuntuu aika hurjalta.

Viimeisen parin viikon ajan olen ollut urakalla tutustumassa koulutyöhön Englannin kirkon kouluissa. Kirkon kouluissa työskentelee hengelliseen työhön keskittyneitä School Chaplaineita, jotka organisoivat ja pitävät päivänavauksia sekä kerhoja, ja ovat oppilaiden tavattavissa mikäli heillä on huolia. Periaatteessa samanlaista työtä kuin mitä minä teen koulukumminä, mutta kirkon kouluissa hengellinen elämä ja kristinusko ovat osana jokapäiväistä opiskelua.

Hämmästyttävintä kouluissa on ollut niiden massiiviset turvatoimet. Kaikki ovet ovat lukossa, ovelta ei pääse eteenpäin ellei ole sovittua tapaamista, sisäänkirjautuminen on pakollinen (myös kuva monissa kouluissa) ja yhdessä koulussa haluttiin nähdä henkilöllisyystodistus. Suhtautuminen vieraaseen oli vaihtelevaa, toisaalla otettiin ilolla vastaan heti ja toisaalla hyvin varautuneesti, mutta joka paikassa from Finland toimi kuin taikasanat ja olinkin heti äärimmäisen tervetullut.

Tänään on minun viimeinen perjantaini täällä. Aika joka ei jossain vaiheessa tuntunut kuluvan juuri ollenkaan, onkin lopulta mennyt nopeasti ja pitkin viikkoa olen tehnyt asioita "viimeistä kertaa". Monenlaiset ajatukset ja tunteet vaihtelevat päivittäin, odotus ja haikeus. Mutta sitähan se ihmisen elämä on, tulevaisuuteen tuijottelua ja menneisyyden kaipuuta.

Näiden viikkojen huomioiden top 3.

1. On meillä helppoa, maailman turvallisim maa jossa ihmiset vielä uskovat pääosin toisistaan hyvää, niin tehdään kuin on sovittu ja hiljaa hyvä tulee!

2. Alasti saunominen, se se vasta on kummallista ja hihitystä aiheuttavaa.

3. Onnellinen on se ihminen joka rakastaa ja jota rakastetaan. Tiistaina heräsin puhelimen jatkuvaan värinään, joka oli tehdä minut hulluksi ennen kuin vaivauduin katsomaan kuka häiritsee minua aamuyöllä. Huolestuneet ystävät ja rakkaat ihmiset. Saatte anteeksi kahden tunnin aikaeron.

31.5.2017 11.26

Täältä tullaan!

Viimeistä viedään, nimittäin päivää. Huomenna lennän takaisin kotiin ja perjantaina jo istun tutulle penkille, miettimään miten niitä omia töitä pitikään tehdä. Niinhän se kevät vaan hujautti.

Minulta on viime päivinä kysytty moneen kertaan mikä on ollut mielestäni parasta tässä vaihdossa, näissä melkein kolmessa kuukaudessa jonka olen saanut täällä olla, mitkä ovat huippuhetkiä? Tiettyjen hetkien nimeäminen on hyvin vaikeaa, ennemminkin olen nostanut esiin ihmiset, uudet ja vanhat tutut, joiden kanssa olen saanut viettää aikaa niin töissä kuin vapaallakin. Ne huippuhetket nimittäin sisältävät aina jonkun ihmisen, oli se sitten matka, leiri tai retki jonnekin, lounas, kokous tai nuortenilta. Niistä hetkistä teki huipun se, että sain kokea sen jonkun kanssa, sellaisten ihmisten kanssa jotka ovat näiden viikkojen jälkeen jääneet sydämeeni.

Yhteistyö, jota olen saanut vuosien aikana Manchesterin hiippakunnan kanssa olla tekemässä, on ollut minulle itselleni hyvin merkityksellistä. Kansainvälisyys, ystävät kaukana ja sen ymmärtäminen miten erilaisuus on vain erilaisuutta ei hyvää eikä huonoa millään vertailusteikolla ovat tuoneet elämäni paljon sisältöä. Näiden menneiden viikkojen aikana olen oppinut paljon uutta, paitsi tästä hyvin erilaisesta työympäristöstä ja kulttuurista missä Englannin kirkko toimii, mutta myös elämästä, ihmisistä ja kaikista eniten minusta itsestäni.

Olen äärimmäisen onnellinen siitä, että uskalsin lähteä tähän seikkailuun, huolimatta kaikista peloistani ja erityisesti siitä, että vaikka välillä ikävöin kotiin aivan hulluna selvisin jokaisesta päivästä kunnialla. Asiat, joihin olen kiinnittänyt täällä huomiota tulevat varmasti näkymään elämässäni ja työnteemisessäni tästä eteenpäin. Toivon, että voin jakaa tietoa ja ajatuksia paitsi omassa työyhteisössäni, myös koko hiippakunnan tasolla.

Kiitos sinulle, kun olet lukenut blogiani ja seurannut seikkailuani. Toivottavasti lukeminen on ollut yhtä mukavaa kuin ajatusten purkaminen läppäriin näytölle. Kiitos kaikista tsempeistä, rukouksista ja lämpimistä ajatuksista joita olette lähettäneet minulle. Ne ovat lämmittäneet sydäntä ja kantaneet minua tämän matkan ajan!

Viimeiset kokoavat mietteet:

1. On jotenkin niin hienoa, että meidän maailmanlaajuisessa kirkossamme on mahdollista käydä vähän tarkkailemassa mitä muualla tapahtuu ja miten kristinusko ja kirkko näkyvät ja toimivat toisaalla.

2. Sananlaskut, niissä on järkeä! Olen todennut tämän reissun aikana että: "Kaukaa näkee helpommin lähelle." "Se mikä ei tapa vahvistaa!" "Joka kuuseen kurkottaa, se katajaan kapsahtaa." "Kerta kiellon päälle!" "Hiki laiskan syödessä." "Happamia sanoi kettu pihlajanmarjoista." Ja viimeisin suosikkini: Kolmas matkatavara toden sanoo!

3. All you need is love, tiesivät kaverit tuolta naapurikaupungista jo vuosikymmeniä sitten. Love is all you need!